

Arrest

nr. 196 539 van 13 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DE BUYSER
Mechelsesteenweg 210/A
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 11 december 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017 om 15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE BUYSER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is volgens zijn verklaringen in 2010 België binnengekomen. Verzoeker werd meermaals in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten naar aanleiding van verschillende criminele feiten die hij heeft gepleegd. Op 24 april 2017 werd verzoeker gerepatriëerd naar Polen.

1.2. Op 29 november 2017 werd verzoeker aangehouden door de onderzoeksrechter en opgesloten voor een diefstal met braak, inklimming, valse sleutels.

1.3. Op 4 december 2017 werd verzoeker vrijgesteld door de Procureur des Konings.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 4 december 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing en gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer B. V. B., A., (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten,

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 44bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, M. Pirnay, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels, feit waarvoor hij op 03/01/2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdad – diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels, feit waarvoor hij op 23/11/2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feit waarvoor hij op 20/12/2016 door de correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden + onmiddellijke aanhouding.

Betrokkene werd van 29.11.2017 tot heden onder aahoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit waarvoor hij kan veroordeeld worden.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 11/04/2017 dat hij familieleden heeft die woonachtig zijn te Antwerpen.

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, en van artikel 44quinquies §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels, feit waarvoor hij op 03/01/2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden ;gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan poging tot misdaad – diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels, feit waarvoor hij op 23/11/2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 10 maanden ; gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, feit waarvoor hij op 20/12/2016 door de correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden + onmiddellijke aanhouding en gezien betrokkene sinds 29.11.2017 tot op heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst is uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid, van artikel 44 septies§1 en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: (...)”

Dezelfde dag werd verzoeker een inreisverbod voor acht jaar ter kennis gebracht.

2. Ontvankelijkheid van het beroep

De beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Een vreemdeling kan, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep instellen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Over het uiterst dringende karakter

De Raad wijst er voorts op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hem ook een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering werd ter kennis gebracht en dat indien hij een beroep zou doen op de gewone schorsingsprocedure er niet tijdig een uitspraak van de Raad zal zijn die een uitvoering van het bestreden bevel om het grondgebied te

verlaten kan verhinderen. Het uiterst dringend karakter van de vordering – dat door verweerder ook niet in vraag wordt gesteld – is hiermee aangetoond.

3.2. Over de ernstige middelen

3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending art. 8 EVRM, art. 44bis en art. 44ter van de Vreemdelingenwet, schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van art. 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.”

Naast een theoretische uiteenzetting betreffende de geschonden geachte bepalingen, licht verzoeker concreet toe dat hij geen actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat de betreden beslissing een evenredigheidstoets niet doorstaat.

De bestreden beslissing werd onvoldoende onderzocht wat het aspect van de openbare orde betreft. Door het bevel om het grondgebied te verlaten te steunen op een vermeend gevaar voor de openbare orde faalt de bestreden beslissing immers naar recht. Verweerder heeft zich beperkt tot het verwijzen naar de opgelopen veroordelingen, in het bijzonder door te verwijzen naar de kwalificatie van de feiten, de strafmaat en de datum van uitspraak. Er werd geen enkele aandacht besteed aan de effectieve feiten en omstandigheden, noch werd nauwkeurig onderzoek verricht naar de aard en de ernst van de criminele inbreuken. Dit geldt des te meer voor de verwijzing naar de aanhouding van verzoeker van 29 november 2017. Er werd daartoe immers geen rekening gehouden met de beslissing van de Raadkamer van 4 december 2017 tot onmiddellijke invrijheidstelling van verzoeker (verzoekschrift, stuk 3). Het spreekt voor zich dat de Raadkamer, die in tegenstelling tot verweerder, perfect op de hoogte is van de strafrechtelijke tenlasteleggingen ten aanzien van verzoeker, het best geplaatst is om te beoordelen of hij effectief enig gevaar voor de openbare orde zou uitmaken. Vanaf dat verzoeker enig gevaar voor de openbare orde zou uitmaken spreekt het voor zich dat de Raadkamer niet tot de voorlopige invrijheidstelling van verzoeker zou overgaan. Aangezien de Raadkamer wel is overgegaan tot het bevelen van de onmiddellijke invrijheidstelling van verzoeker staat vast dat in hoofde van verzoeker allerminst sprake is van een werkelijke en genoegzaam ernstige dreiging.

Verzoeker vormt dan ook geen actueel gevaar voor de maatschappij.

Overeenkomstig de bestreden beslissing is het risico tot een nieuwe schending van de openbare orde kennelijk superieur aan diens privébelangen. Verweerder erkent in de bestreden beslissing dat verzoeker zich kan beroepen op artikel van het 8 van het EVRM en maakt melding van het feit dat verzoeker heeft vermeld dat hij familieleden heeft die woonachtig zijn in Antwerpen doch is van oordeel dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Nergens motiveert verweerder echter waarom de openbare orde superieur is aan de belangen van verzoeker, noch blijkt uit de bestreden beslissing dat grondig onderzoek werd gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker op basis waarvan de inmenging verantwoord zou kunnen zijn. Verweerder lijkt het lang verblijf van verzoeker in België niet te betwisten, noch dat verzoeker in België familieleden heeft. Zijn situatie is als volgt: Bij aankomst in België heeft verzoeker enkele jaren ingewoond bij zijn moeder. Thans huurt hij evenwel een appartement (verzoekschrift, stuk 4). Dit appartement bewoont hij samen met zijn broer. Alle familieleden van verzoeker wonen in België. Ook diens vrienden zijn allen woonachtig in België. Verzoeker heeft geen enkele band meer met Polen. Het centrum van zijn belangen is in België gelegen. Verzoeker heeft enkel een theoretische band met Polen, geen effectieve band.

In de gegeven situatie doorstaat het bevel tot het verlaten van het grondgebied de evenredigheidstoets niet.

3.2.2. In de nota met opmerkingen wordt uiteengezet dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

3.2.3. In zoverre verzoeker de inhoud van de bestreden beslissing betwist wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, voert hij aan dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. Die grief moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikelen 7, eerste lid, 3°, 44bis en 44ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wordt geacht om de openbare orde te kunnen schaden, waarbij wordt vastgesteld dat zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De bestreden beslissing steunt hiervoor op drie veroordelingen door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen. In de eerste veroordeling blijkt verzoeker zich schuldig te hebben gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels. Hij werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van tien maanden. In de tweede veroordeling blijkt verzoeker zich schuldig te hebben gemaakt aan een poging tot misdad en opnieuw aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels. Hij werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van tien maanden. De derde veroordeling, van 20 december 2016, gaat andermaal over een poging tot misdad en diefstal met braak, inklimming, valse sleutels. Hij werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van vijftien maanden met onmiddellijke aanhouding.

De bestreden beslissing vermeldt echter terecht dat verzoeker op 29 november 2017 tot 4 december 2017 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst omwille van diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, waarvoor hij opnieuw kan worden veroordeeld. Verweerder motiveert dat de ernst van de betrokken feiten en hun herhaling erop wijzen dat verzoeker momenteel een gevaar betekent voor de rust van de burgers en voor de handhaving van de openbare orde. Zijn gedrag betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Verzoeker kan niet louter verwijzen naar het bericht van de Procureur des Konings waarbij verzoekers onmiddellijke vrijlating werd bevolen om aan te tonen dat hij verzoeker geen gevaar acht voor de openbare orde. Hij laat na om de inhoud van de beschikking voor te leggen waaruit dit zou moeten blijken, zodat verzoekers betoog een eigen blote bewering betreft.

Waar verzoeker ingaat op een schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker gedurende zijn verblijf sinds 2010 in België de mogelijkheid heeft gehad om alle relevante elementen in het kader van een verblijfsprocedure in België te laten onderzoeken, maar dit nooit heeft gedaan. Het betreft een eerste toelating tot verblijf die wordt beoogd. Naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten werd verzoeker op 8 december 2017 in de mogelijkheid gesteld om een vragenlijst in te vullen. Hij weigerde om deze vragenlijst in te vullen en te ondertekenen. Hij kan thans slechts laten gelden dat hij, als meerderjarige, samenwoont met zijn meerderjarige broer die klaarblijkelijk evenmin een verblijfsrecht heeft in België. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat hij geen enkel element aanvoert waaruit kan blijken dat hij een duurzame relatie heeft met zijn broer of zijn moeder die ook in België zou verblijven. De huurovereenkomst werd immers enkel opgemaakt op naam van verzoeker en niet op naam van zijn broer en verzoeker verklaart dat zijn moeder op een ander adres woont. Verweerder kan worden bijgetreden waar hij stelt dat *in casu* geen toetsing aan artikel 8, tweede lid van het EVRM diende te gebeuren, nu verzoeker klaarblijkelijk niet heeft aangetoond dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de vaststellingen van verweerder incorrect zijn of dat zijn argumentatie kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder verzoekers administratieve situatie grondig heeft onderzocht alvorens deze beslissing te nemen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

De formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom de bestreden beslissing werd genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. In de bestreden beslissing dienen de juridische en feitelijke overwegingen te worden opgenomen die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat *prima facie* voldaan werd aan de formele motiveringsplicht. Gelet op bovenstaande bespreking van het middel blijkt overigens dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek

onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de bestreden beslissing onvoldoende werd onderzocht, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Verweerder wordt nog bijgetreden dat de Richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in nationaal recht. Verzoeker toont niet aan dat artikel 27 van deze Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in nationaal recht, zodat hij zich niet meer kan beroepen op de directe werking van deze bepaling.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die is gericht tegen de bestreden beslissing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. VAN CAMP